



**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

4. Responsiones ad loca Eminentissimorum Cardinalium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76359)

Paulus fuit excellentior in doctrina omnibus Apostolis; sed subdit, non tamen in potestate. Ergo se-
condum Tostatium contra Anonymum, non fuit Pau-
lus par. Petro in potestate, quia si talis esset, utique
excelleret, quoad hoc, Apostolos, sicut excelluit Pe-
trus. Dicendum est itaque, rectè cum Sancta Syno-
dus, ubi supra, Petrum, & Paulum fuisse eximiam, &
principalem Apostolorum summam, in diuerso
tamen genere, ut dixi, non in eodem. Et ideo debe-
bat Anonymus aduertere, alias Synodus Generales,
loquentes de Primatu Ecclesie, solum D. Petro tri-
buere, ita Concilium Florentinum in Decreto vni-
uersi, sess. 25. determinat, Pontificem esse Vicarium
Christi, & successorem D. Petri. Concilium Nouum
Occumenicum sic ait: Si quis tanta offerat au-
dacia quemadmodum Photius, & Dioscorus, siue
scripto, siue sine scripto, insanos quosdam contra
Cathedram Coptiphæ Apostolorum Petri iactare
eandem cum illis sententiam damnationis
libeat.

21. Ad octauam auctoritatem Beati Laurentij
Iustiniani *Sermone de Sanctis Apostolis Petro &
Paulo*, aientis: Ambo igitur iustificati gratis à Do-
mino, ambo dom. Apostolatus adepti sunt apicem,
Dei gratiam in se exhibere laudabilem, de imis si
quidem ad summam prouecti, omnium fidelium ef-
fecti sunt Principes. Respondeo, ad hæc omnia pa-
tere responsionem ex paulo superius dictis. Concedo
Petrum, & Paulum adeptos apicem Apostolatus, &
ad summam peruenisse: sed aduertit Becanus *de Repub.
Ecclesie, lib. 1. cap. 7. obiect. 7. num. 53.* inter summos,
vnum posse esse altiores, quam reliquos. Nec etiam
obstant verba sequentia Diui Iustiniani, videlicet,
Merito igitur Clauum Cœlestis Regni potestate
præditi, ligandi animas, atque soluendi officio fun-
gebantur; nam alio modo Petrus accepit Claves
Regni Cœlorum, ac Paulus, & alij Apostoli, ut supra
sepius ostendimus, sed nunc etiam Anonymo ad-
eandem auctoritatem Hieronymi *lib. 1. contra Iouinia-
num*. Supra Petrum, inquit, fundatur Ecclesia, & licet
istipsum in alio loco, super Apostolos fiat, & cuncti
Claves Regni Cœlorum accipiant, & ex æquo, (quod
est pro qualitate Apostolorum cum Sancto Petro ra-
tione Apostolatus obseruandum) super eos Ecclesie
fortitudo solidetur: Tamen propterea inter duodecim
vnum eligatur, ut caput constituto schismatis tollatur
ocasio. Sed videamus quid sentiat Beatus Iustinianus
de Primatu Ecclesie quando aperte de illo loquitur.
Sic itaque asserit *cap. 12. de Obedientia*. Huis liqui-
dem Apostolice Sedis arcem, hucusque Catholice
Ecclesie Monarchiam Apostolus Petrus primus ac-
cepit, quando Dei filium esse Dominum nostrum Ie-
sum Christum confessus est, dicens: Tu es Christus
filius Dei viui. Quomobrem ab eodem Domino au-
dire promeruit. Ego dico tibi, quia tu es Petrus, &
super hanc Petram ædificabo. Ecclesiam meam. Ve-
rum tandem Anonymus deuenit ad tertiam classem
locorum Eminentiſſimorum Cardinalium, & ideo
illa expendere necesse erit.

Responsiones ad loca Eminentiſſimorum Cardinalium.

§. 1. Ad primam auctoritatem Petri Damiani
Opusc. 31. cap. 4. aientis: Quandam si dici
licet, cum Christo similitudinem Paulus tenet, dum
non vni dumtaxat Ecclesie, sed omnibus præsidet.
Et infra. Planè ipse toto terrarum Orbe vniuersalem
fundauit Ecclesiam, sic enim in omnibus ius tenet
præsidendi. Respondeo, quòd in dicto Opusculo
præfata dixit, cum clausula, saluo cæterorum Apo-
stolorum iure. Ergo à fortiori, multo magis, saluo
iure Petri, quem ibidem *Senatus Apostoli Primum*

Principem vocat, quod nunquam de Paulo dixit.
Ad id verò quod asserit *de fundatione Ecclesie vni-
uersalis*, respondeo, quod communi ratione Apo-
stolatus, omnibus Apostolis conuenire potest, sed Paulus
præcipue, propter maiores labores in fundanda Ec-
clesia susceptos. At verò D. Petro fundatio vniuer-
sali Ecclesie competit tanquam eius capiti, & ideo
singulari ratione, vnde Christus dixit: Tu es Pe-
trus, &c.

2. Ad locum *Opusc. 4.* in quo dicitur esse sacri-
legium negare Petrum, & Paulum, in Apostolice Se-
natus culmine principatum possidere. In quibus ver-
bis docet Anonymus luculentissime inter Petrum,
& Paulum æqualitatem expressam fuisse. Respondeo
distinguenso, si enim asseris Petrum, & Paulum in
Apostolice Senatustulmine Principatum possidere in
eodem genere, & nego: si asseris diuerso genere, &
concedo. Deinde dici potest Principatum in quo
Paulus Petri frater est, esse ipsum Apostolatum, de
quo dicitur *Psalm. 113. 8.* Nimis confortatus est Prin-
cipatus eorum. Vnde omnes Apostoli sunt Ecclesie
Principes constituti super omnem, & Principes popu-
lorum congregati cum Deo Abraham. *Psalm. 44.
& 46.* Principatus verò, seu Primatus inter, ac super
ceteros Apostolos vnus est Petri. Itaque assero,
Petrum in Apostolice Senatustulmine Principatum
possidere, tanquam Caput, & Pastorem omnium
Paulum verò, quia vnus Apostolatus exuberantissi-
mè plus quam alij Apostoli (ut supra probauimus)
adimpleuit. Vide Bellarminum *lib. 1. de Roman. Poni-
tificis, cap. 27.* Et ideo optime dicit Coëffeteau *tom. 1.
lib. 1. cap. 9. num. 7.* quòd quando Patres asserunt, Pe-
trum, & Paulum accepisse principatum Ecclesie, re-
spondendum est accepisse diuerso modo, Petrum præ-
cipue, & tanquam Caput, primam curam totius Orbis
suscepisse: Paulum, & etiam alios Apostolos tan-
quam ipsius focios: & ideo non cum pari dignitate,
cum ipse esset in Collegio Princeps. Vide Albertum
Pighium *de Ecclesiastica Hierarchia, lib. 3. cap. 8.* &
Cardinalem Baronium *tom. 1. ann. 34.*

3. Ad locum *Serm. 17.* ego verba adducta in illo
sermone non inuenio. Sed responsio patet ex supra-
dictis.

4. Ad locum *lib. 2. Epist. 1.* in qua Damianus
vocat Petrum, & Paulum Latitanensis Ecclesie bra-
chia, quibus, sicut Anonymus, nihil æqualis: ergo
Petrus & Paulus inæquales inter se esse non possunt.
O pulchra consequentia. Respondeo Anonymus
michi quæro, si quis vellet illum fistibus percutere, vel
alapis, seu colaphis cadere, nonne ipse optaret percu-
ti, & cædi magis brachio sinistro, quam dextro: Certè
quidem. Sed ne iocosa inter serua miscuimus.

5. Respondeo, quòd quando Damianus vocauit
Petrum & Paulum brachia Ecclesie, non voluit si-
gnificare omnimodam paritatem, inter ipsos, sed
similitudinem, ut ceteri Patres, quando Petrum, &
Paulum iisdem laudibus encomiasticè condecora-
runt. Et quòd ista fuerit mens Petri Damiani in su-
præcitatis verbis clarè apparet in *sua Epist. 8. lib. 6.*
quam citauit in *Discep. priori*, & etiam hic apponere
volo. Sic itaque ait loquens cum Paulo *de correctione
sæcra Petro*. Quid est B. Paulus quòd Priorum
tuum increpationibus laceras? Quo pacto non vere-
ris eum ante hominum ora confundere, cui speciali
iure concessum est vniuersi totius Ecclesie Orbis
præsidere? In quibus notanda sunt tria. Primò quòd
Petrus vocetur Prior, id est superior Pauli: Ergo quo-
modo Paulus erit æqualis cum Petro. Secundo quòd
præsidencia totius orbis, dicitur Petro concessa spe-
ciali iure. Quòd si Paulus esset æqualis, hoc verum
non esset; neque Damianus poterat D. Paulo dicere
illa verba; Quo pacto non vereris, &c. quia Paulus
posset

posset respondere, se reprehendisse Petrum caput Ecclesie; quia ipse etiam habebat Ecclesie Principatum, ut caput; tanquam Petrus: Agnoscat igitur Anonymus, Damianum sensisse Paulum Petro inferiorem fuisse. Idem Damianus *serm. 27.* sic ait, loquens de Petto: *Vnus est enim, quem praeuolunt, singularis Primatus insignia.* Sic Damianus asserit Primatum fuisse singulare privilegium concessum vni Petro: gratia Anonymus hoc privilegium concedit etiam Paulo. Videat etiam eundem Damianum *serm. 31.* vbi docet, *Curam omnis totius Sanctae Ecclesiae, Petro à Christo commissa fuisse.* Sed moris est nostri Anonymi, obscura indigere, clariora relinquere, vti nam ipse ad indagandam veritatem libros voluerit, & non ad defendendum id, quod semel dictum est.

6. Ad secundam auctoritatem Cardinalis S. Georgij, de *Iubileo. 1.* vbi vocat Petrum, & Paulum bases Ecclesiae, Religionis Apices, fidei conditores, auctores, praedices, & fontes. Respondeo hanc encomia etiam aliis Apostolis competere, nec obstat Primatum Petri, supra illos. Pariunt tamen aliquam difficultatem, alia verba eiusdem Cardinalis asserentis, *Petrum, & Paulum in eiusdem loci Primatu iunctos fuisse.* Respondeo hoc Encomium Paulo tribui, qui ipse solus inter alios Apostolos cum Petro fundauit Ecclesiam Romanam; nam Ioannes Romae parum extitit, & idem dicitur à Damiano habuisse simul cum Petro eiusdem loci Primatum; sicut etiam dicitur ab Epiphonio *Heresi. 27.* Episcopus Romanus, non proprie, ut supra dictum est, sed officio adiutoris, Petro subordinati. Et idem dixit D. Leo *serm. 5. de nat. Apost.* Ad hanc ergo sortem, tu beatissime Petre Apostole, venire non metuis, conforte gloriae tuae Paulo Apostolo aliarum solum adhuc Ecclesiarum ordinationibus occupato. Vide responsum ad sequentem auctoritatem. Adde etiam, ut supra ex Ambrosio obseruauimus, duplicem esse Primatum, Praedicationis, & Regiminis. Quando ergo dicitur, Paulum habuisse in citato loco Primatum cum Petro, intelligitur de Primatu praedicationis; quia inter omnes Apostolos, ipse solus cum Petro fidem Romae praedicaui, & Romanam Ecclesiam plastauit; Petrus tamen primò, deinde Paulus, confirmando eos, quos Petrus ad fidem traxerat; ut optime obseruat Becanus *de republ. Eccles. lib. 3. cap. 2. n. 5.* & alij. Vnde ex hac ratione, Patres vocauerunt etiam Petrum & Paulum, Collegas.

7. Ad tertiam auctoritatem Godofredi Cardinalis Sanctae Priscae *lib. 1. Epist. 7.* aientis: Romanum Pontificem sedere in Petri, & Pauli sede. Concedimus quidem, sed diuerso tamen modo hanc sedes competit Petro, ac Paulo; & idem Pontifices dicuntur Vicarij, & successores D. Petri, & Pauli, & multa efficere auctoritate D. Petri, & D. Pauli non in eodem genere, sed diuersa ratione, ut supra in priori disceptatione, sapius explicatum est. Sed omnino Anonymus, praeter alios recognoscat Antonium Delphinum *de Ecclesia, lib. 2. fol. 114.* vbi fuse probat, Pontifices non esse successores D. Pauli, quoad iurisdictionem, sed quantum ad ministerium Apostolatus, & quatenus Paulus fundauit Ecclesiam Romanam praedicatione vna cum Petro: & ideo dicuntur à Cardinali Godofredo, Pontifices sedere in Petri, & Pauli sede. Nota quod Anonymus in hoc loco nimis se extendit in declarando quo pacto Patres tribuant Petro clauem potentiae, & Paulo clauem scientiae: neque ex hoc putat inferri posse inter ipsos inaequalitatem; nam alioquin si diceretur solam potentiae clauem conuenisse Petro, ut Paulo solam scientiae, in hoc etiam Paulus Petro praeretur. Sed respondeo cum Episcopo Coëffeteau *rom. 1. lib. 1. c. 11. n. 25.* quod Apostolica quidem auctoritate maximus fuit Paulus, sed Apostolorum caput non fuit, vna cum reliquis Apostolis, Petro commendatus, & commif-

sus. Petrus verò est summa fidei cognouit, quippe quem pater caelestis docuerit, non agere tamen scientiae, ac sapientiae palmam Paulo concedit, ab eaque eum commendat. Charissimus (*inquit Epist. 2. cap. 3.*) frater noster Paulus secundum datam sibi sapientiam scripsit vobis. Itaque Patres ut significant Primatum Petri super omnes Apostolos, & Paulum, recte asserunt Petrum habuisse clauem potentiae, Paulum verò scientiae, eo modo, quo supra explicauimus.

8. Ad quartam auctoritatem Cardinalis de Cusa *Epist. 2.* de vni communiōnis ad Bohemos. Dico Anonymum facere de illa, ut loquuntur Iurifconsulti, magnum festum, & sic ait: Notanda omnia, quae dicit dicitur Cardinalis, & quod ambo Paulus, & Petrus, vnicam communis Principatus sedem fundauisse, ambo suum vnicum primatum successibus reliquisse, ambo immediatè sub Christo, ita ut neuter alteri subesset, ambo potestatis vniuersalis tam in Iudaeos, quam in gentes plenitudine praediti dicuntur. Sed respondeo, hanc omnia reduci potest ad bonum sensum, ex distinctionibus saepe superius adductis; nec terrene nos debent illa verba: quod Petrus, & Paulus ambo immediatè dicuntur sub Christo, ita ut neuter alteri subesset; nam intelligenda sunt quo ad missionem praedicationis ubique Euangelium; & idem M. Antonius Capellus *disp. 1. de Pont. B. Petri, c. 12.* ita asserit: Nos, tantum abest, ut Paulo exireo Apostolorum Petrum anteferamus in munere Apostolatus, ut potius, & Paulum, & omnes alios, Petro in potestate Apostolatus pares esse dicamus, neque Apostolos, quia Apostolos, missos arbitramur à Petro; sed à Christo, si enim eos non Christus, sed Petrus misisset, non amplius Apostoli Christi, sed Petri Apostoli essent. *Tota inaequalitatis nostra ratio in solo ordine politico posita est, cuius hic aperit Paulus primas Petro concedit.* Ita Capellus; & ideo Cardinalis de Cusa, vbi loquitur apertè de primatu Iurisdictionis, & regiminis soli Petro tribuit, ut patet in eadem *Epist. 2.* ab Anonymo citata, vbi sic asserit: Si scire velis an in Ecclesia existas hac vestiges ratione, si cathedrae Romani Pontificis adhaereas quae per continuas successiones bonorum malorumque in Petrum Principem continuatur. Vnde *lib. 2. de Concordant. Carol. cap. 34.* hac etiam asserit: In hac quidem gratia dicimus quo ad Apostolorum omnes Apostolos aequales; sicut quoad ipsam sacerdotium omnes sacerdotes, sed abundantiori gratia dicimus Petrum inter Apostolos primum. Ita dicit Augustinus super Ioan *serm. 61.* Quod Petrus abundantiori gratia fuit vnus, idemque primus Apostolus, & propter Primatum Apostolatus gerbat figurata qualitate personam Ecclesiae. Et illum Primatum Petri, quo ipse abundantiori gratia à Christo dotatus fuit, Sacrae litterae mihi ex primum ibi, cum Christus diceret; Tu es Cephas. Et paulo infra citans D. Hieronymum, sic ait: Super Petrum fundatur Ecclesia: licet alio loco super omnes Apostolos fiat, & cuncti claus Regni Caelorum accipiant, & ex aequo super eos Ecclesiae fortitudo solidetur: tamen propterea inter duodecim vnus eligitur; ut capite constituto, schismatis tollatur occasio. Ecce sententiam D. Hieronymi, cui non licet contradicere. Ex qua habetur Petrum constitutum caput Apostolorum, & eis per Christum Praelatum. Hanc Cardinalis Cusanus, qui ut patet, concedit rotundis verbis Primatum Petro, sine vlla Pauli societate. Sed tamen postea passim docet, hoc non obstante, Concilium esse supra Papam. Vnde videat Anonymus, Cardinalis Cusani opinionibus non esse facile adhaerendum: ipse enim ad fuit in Conciliabulo Basilaë. Qui docuit etiam pessime recte Piiigiano in 3. *Sent. tom. 2. disp. 25. q. 2. art. 1. in fine.* per consensum Ecclesiae, & non ex iure diuino, Primatum Petri, & successorum eius, introductum fuisse.

mi Veneti tract. de Potestate Romani Pontificis; Respondo me talem opusculum præ manibus non habere, & verba, quæ adducit Anonymus, reduci possunt ad bonum sensum. Adde, quod mihi dixit Eminentiſſimus Dominus Cardinalis Spada, plures Patres in Synodo Tridentina Congregatos afferuisse, opusculum citatum esse cautè legendum.

10. Non desinam tamen hic obseruare, quod ego penes me habeo quãdam Epistolam dicti Cardinalis impressam Florentiæ anno 1598. directam Paulo I V. vbi loquens de compositionibus, facit mentionem de dicto opusculo citato ab Anonymo de potestate Pontificis, & sic ait: Iam enim cum ceteris laicis, incidissimque in locum, vbi oportebat Matrem, & Auctoritatem huius S ANCTI SIMÆ SEDIS tueri, non tantum verbis, & oratione id præstiti, verum etiam amico cuidam, meo viro grauiſſimo, opusculum quoddam conscripsi: quo, quantum pro temporis angustia, & per negotia, quæ mihi obeunda tunc erant, & cuius latius perspicue, ni fallor, ostendi SVMMAM HANC PONTIFICIS AVCTORITATEM nullo humano iure constitutam fuisse; sed à DEO OPTIMO, VNICOQUE EIVS FILIO, collatam fuisse sanctissimo Petro, eiusque successoribus. Ita Cardinalis Contarenus. In quibus verbis, vt clarè patet, testatur se in dicto opusculo, quod pro se citat Anonymus, firmè esse supremam potestatem Pontificis collatam fuisse D. Petro, & nullam facit mentionem de Paulo. Ergo verba adducta ab Anonymo, interpretanda sunt de auctoritate Apostolatus, quæ æqualis fuit inter Petrum, & Paulum; & non de auctoritate Primatus; nã quãdo de Primatu loquitur aperte Cardinalis Contarenus, solum D. Petro tribuit. Ergo, &c.

11. Ad auctoritatem sextam Cardinalis Poli lib. 2. de vniõne ad Henricum IX. Respondeo quod non facit ad rem, & ipse Cardinalis in toto lib. 2. aperitissimis verbis tueri Petri Cathedram, & Petri Primatum; & in fine dicti lib. faciens mentionem de Paulo sic ait: Caritas, inquit; per quam domus Dei regitur, eum morem, vt ab inferioribus superiores reprehendi non solent, perpetuo retineri non patitur; sed vbi cumque Ecclesiæ vtilitas potest videri, nequaquam dubitat inferior superiorum reprehendere. Quam admodum Paulus eo tempore fecit dum Petrum se superiorem reprehendit. Ita ille. Ex quibus Cardinalis Polus aperte declarat, Paulum fuisse inferiorem Petro. Sed, motiſſi nostri Anonymi in luce meridiana velle cæcutire. Et ideo Ludouicus Maioratus in clypeo militantis Ecclesiæ lib. 3. cap. 44. tom. 220. in fauorem nostræ sententiæ adducit Cardinalem Polam; sed ad maiorem Anonymi confusionem adducam hic verba Cardinalis Poli in tract. de summo Pontifice quæ 6. vbi sic ait: Et si Paulus sciebat se Apostolum esse gentium, tamen Petrum multo ante hoc officio cum sibi à Deo commendatum fuisset fungi instituisse, Paulum autem ex eius consensu, vtiulque verba ostendunt; sic enim apud Lucam Petrus loquitur, sicut elegit Deus per os meum audire verbum eius. Paulus autem de eodem munere loquens se illud quidem iubente Deo, sed ex consensu Petri obire instituisse testatur cum Cepham dexteram sibi dedisset cum aliis Societatis, vt Petrus in circuncisione, ipse gentibus euangelizaret. At Petrus nullo ceterorum consensu requisito id ipse tamquam summus vniuersi gregis pastor suscepit, cui & omnes & agros commendans Christus, totius gregis curam tradiderat. Hæc omnia fronte potuerit Polam pro sua sententiâ, & pro nouo Papatu Pauli adducere.

Tom. III.

12. Ad auctoritatem septimam Cardinalis Bellarmini lib. 3. de Romano Pontifice cap. 2. vocatis Petrum, & Paulum Episcopos Romanos, iam in eam priori disceptatione fuit responsum, nempe Paulum dici Episcopum Romanum, quia Romæ munia Episcopalia exercuit. Fuit igitur Episcopus Romanus, officio adiutoris Petri subordinati, non autem titulo, ac proprie, vt Petrus. Nec obstant alia verba dicti Cardinalis lib. 1. cap. 27. ibi enim loquitur ex hypothesi, & ideo in dict. cap. 27. per totum demonstrat aperte inæqualitatem inter Petrum, & Paulum. Et eodem lib. 1. cap. 16. aperte allicit, Paulum fuisse Petro subiectum, & Petrum fuisse maiorem Paulo in officio gubernandi. Et tamen Anonymus audet Bellarminum pro sua sententiâ adducere.

13. Denique audiamus Anonymum claudentem suam scripturam his verbis: His omnibus auctoritatibus coronidem imponet Anglici Doctoris præcipui Scholæ Parisiensis Magistri doctrina, qui verba hæc in cap. 2. Epistolæ ad Galat. commentans mihi enim qui videbantur esse aliquid (inter quos Petrum numerat) nihil contulerunt, sic loquitur in persona Pauli. Ab his autem scilicet Petro, & Ioanne, licet ad horam cesserim eis, nihil tamen accepti ab eis potestatis vel doctrinæ, & ibi licet essent magnæ auctoritatis (Petrus scilicet & Ioannes,) tamen nihil addiderunt doctrinæ meæ, nec potestati. Ita Anonymus. O frontem! Et quis quæso auderet citare Anglicum Doctorem pro hoc nouo Papatu D. Pauli; qui in eadem Epistola 2. ad Galat. lect. 2. aperte docet, Paulum non fuisse æqualem Petro in regimine, & Primatu, quod notauit etiam ex dicto loco D. Thomæ, Caietanus in opus. 1. de auctoritate Papæ, cap. 3. Vnde in 22. quæst. 1. art. 4. ad 2. aperte dixit, Paulum fuisse subditum D. Petro, & tamen Anonymus Paulum Petro æqualem facit, & audet D. Thomam pro se citare, qui etiam alibi opus. 1. videlicet contra Græcorum errores par. 2. asseruit primatum Ecclesiæ Soli Petro, & non alij datum fuisse. Itaque quando in persona Pauli D. Thomas allicit Petrum, & Ioannem nihil addidisse suæ doctrinæ aut potestati. Respondeo concedendo nihil Petrum addidisse doctrinæ Pauli, nam omnia quæ pertinebant ad fidem à Christo ipse dixerat, & fuerat diligenter instructus, vt obseruat inter alios Ioan. Vviggers in 2. 2. D. Thomæ de fide spe & Charitate tract. de Pontifice ad quæst. 1. art. 10. dub. 1. num. 70. & Bellarminus lib. 1. de Rom. Pont. c. 16. concedo etiam, Petrum non addidisse aliquid suæ potestati extraordinariæ; videlicet, quia hanc etiam à Christo, Paulus sicut & ceteri Apostoli in vniuersam Ecclesiam accepit. Vnde D. Cyprianus lib. 1. de vniuersitate Ecclesiæ, dixit: Omnes Apostolos fuisse eadem potestate præditos, & docet Suarez de fide disput. 10. sect. 1. num. 23. Caietanus opus. 1. de auctoritate Papæ, cap. 3. & alij. Ergo Paulus par fuit Petro in Primatu, nego consequentiam; nam potestas extraordinaria, quam Paulus, & ceteri Apostoli acceperunt à Christo, in Petro fuit ordinaria tanquam ex officio, & vt Capite, ac omnium Apostolorum, & etiam Pauli, Principe, vt obseruat Xystus Senensis in Bibliotheca lib. 6. annot. 69. & Theologi communiter cum Andrea Duvallo de Rom. Pontif. part. 1. quæst. 2. Sed nota, quod licet Paulus nihil potestatis aut doctrinæ, vt dictum est à Petro accepit, tamen Euangelium à Christo acceptum noluit prædicare nisi prius, vt ita dicat, fuisset bullatus à Petro tanquam Capite Ecclesiæ. Hoc eruditè, vt sèper solet ex SS. Patrū auctoritate probat Pater Franciscus Turrianus præclarissimæ Soc. Iesu vir celeberrimus, aduersus Magdeburgenses pro Epist. Pont. lib. 2. cap. 4. vbi sic ait. Sciebat quidem Paulus se esse discipulum.

P

9. Ad

Ad quintam auctoritatem Cardinalis Contare-Christi, & e caelo edoctum, nec enim ab homine acceptum, quod dicit, sed per reuelationem Iesu Chr. sciebat inquam nihil sibi doctrinae ex illa cum Iacobo, Petro, & Ioanne communicatione accessurum, nec illa quicquam Paulo contulerunt, ut ipse testatus est. Sciebat tamen sic à Domino sanctum esse in Euangelio, quod sibi reuelatum erat, ut Cephas esset omnium Hierarcharum siue Episcoporum Princeps: à quo tanquam petra, & capite omnes fratres firmando, ac solidandi, ac dirigendi essent in his, quae ad dogma fidei pertinerent, ita ut periculum esset ne in vacuum current, dum id non fieret. Narravit itaque Galatis dogma fidei, auctoritate Cephae, Ioanne & Iacobo in consilium adhibitis, firmatum ac solidatum, & veluti sigillo Apostolicae Petrae signatum, ac munitum. Ita Turtianus, cui adde Valentiam in *Analyssi fidei Catholicae, libr. 7. cap. 6.* sic asserentem. Dicitur Paulus significat quidem Apostolatus dignitate patrem se Petro fuisse; quod minime sanè impedit quominus, ut ipse etiam ouis Christi erat, Petro inferior fuerit. Iam quod nihil sibi à Petro, & ab illis collatum esse dicit, significat quidem nihil se ab illis didicisse quod pertineret ad fidem, ut qui erat ab ipso Christo eo in genere eruditus. Quamquam approbationem quidem Euangelij sui à Petro, ut à Principe hoc est ab Ecclesiae auctoritate, cui Petrus praesidebat petiit. Haec Valentia. Dicens est igitur ex superius adductis Primatum Ecclesiae fuisse collatum vni & soli Petro, & contrarium dicere aduersatur, ut probavi in priori disceptatione, verbis Matth. 16. Beatus es Simon Bar-Iona, quia caro & sanguis non reuelauit tibi, sed Pater meus, qui in caelis est. Et ego dico tibi; quia tu es Petrus, & super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam. Et tibi dabo clauis Regni caelorum. In qua promissione Pontificatus, voluit Christus Dominus, ita ad viuum delineare Petrum, ut clarè ostenderet, gratiam Primatus, fuisse tanquam singularem, concessam indiuiduae personae Petri, ut egregiè probat omnino videndus Gregorius de Valentia in *Analyssi fidei Catholicae, libr. 7. capit. 2.* per totum. Ruardus Tapper. in *deklaratione Articuli Louanien art. 13.* & Albertus Pighius in *controuersis part. 2. Contr. 16.* Et quidem, ut optime obseruat ante omnes Caietanus, & postea Bellarminus, de *Rom. Pontif. libr. 1. cap. 12.* Duvallius *part. 2. qu. 3.* Vviggers in *2. tract. de Pont. ad quesi. 1. artic. 10. dub. 1.* & alij; Nullus Notarius in Concilio alicuius testamenti possit delineare tam diligenter, & exactè aliquem Legatarium, aut Haeridem, ut appareat Christum Dominum delineasse personam Petri in promissione Primatus Ecclesiae: Nam primò vocat illum nomine antiquo, Beatus es Simon; postea verò addit statim nomen Patris: Beatus es Simon Bar-Iona, ut faciunt Notarij in testamentis, vocando Haeridem, vel Legatarium nomine proprio, & addendo nomè patris, V. G. Franciscus quondam Ioannis. Et hoc ad distinguendum Petrum à Simone fratre Thadæi. Deinde vocat illum nomine, quo tunc utebatur. Et ego dico tibi, quia tu es Petrus, & statim reiterat idem nomen. Et super hanc petram, videlicet, & super te Petrum aedificabo Ecclesiam meam. Et tandem subiungit. Et tibi dabo, &c. quae quidem sunt pronomina, certam personam designantia. Ergo in dictis verbis, tam particulariter delineantibus Petrum, manifestè patet Christum voluisse demonstrare, se collaturum Primatum Ecclesiae singulariter vni Petro priuatim quoad omnes alios. Quod postea manifestè fecisse, patet Ioan. 21. Nam adimplendo hanc promissionem Petro factam, dixit ei: Petre pascce oues meas. Non dixit (ait Bernardus *lib. 2. de Consid. cap. 8.* Bonifacius VIII. in *Ex-*

trauag. vnam sanctam, de Maior. & Obedient. Et omnes Expositores) has, vel illas; sed indefinitè, oues meas; videlicet, omnes oues meas, nemine excepta. Ergo contulit Primatum Ecclesiae Petro priuatim, quoad omnes alios. Probo consequentiam: Nam clarè patet per illa verba; Pascce oues meas constitutum fuisse solum Petrum pastorem, ceteros verò in Ecclesia tanquam oues remansisse; Ergo Primatus Ecclesiae fuit collatus vni, & soli Petro, ceteris omnibus exclusis. Ergo propositio ista non est admittenda: Paulus fuit simul Pontifex cum Petro; quia facit Paulum Petro aequalem, contra expressa verba Christi constituentis Petrum Pastorem, & Superiorem Pauli, & constituentis Paulum ouem, & subditum Petri. Nam quando Christus dixit Petro, pascce oues meas, idem est ac si dixisset, pascce Paulum: Propositio enim generalis censetur immediatè reuelata de omnibus particularibus & contrarium asserere, docet esse haereticum, Franciscus Oniedo in *part. 2. D. Thomae Tract. 6. controu. 9. punct. 1. num. 1.* & alius Societatis Iesu praestantissimus Theologus Adamus Tannerus *Tom. 3. disput. 1. quesi. 1. dub. 3. num. 71.* ergo ista propositio, Paulus fuit Pontifex cum Petro, refellenda venit, quia facit Paulum Petro aequalem, & non ouem Petro subiectam contra propositionem generalem expressè reuelatam.

14. Nec obstat dicere cum defensoribus Anonymi, supradicta procedere, & vera esse, si Paulus ex priuilegio non fuisset exceptus ex illis verbis, pascce oues meas; & ex oue à Christo postea factus pastor, simul cum Petro totius ouis Ecclesiae. Sed respondeo, quòd hoc sine fundamento asseritur, nec Patres ab Anonymo adducti, vquam hoc dixerunt, & ita profus negandum est, ut patet ex superius dictis in mea priori disceptatione, & P. Oniedo vbi supra docet excipere aliquem sine fundamento ex verbis generalibus S. Scripturae, non solum esse temerarium, erroneum & suspectum de haeresi, sed esse haereticum, quia propositio vniuersalis immediatè ab omnibus reuelatur. Facit etiam ad horum confirmationem doctrina viri celeberrimi Patris Amici, etiam ex Societate Iesu in *Cursu Theologico, tom. 4. disputar. 16. sect. 2. num. 33.* & *disput. 7. sect. 1. num. 35.* in quibus locis firmat, quòd quotiescunque in aliqua propositione reuelata continetur alia implicite, non solum expressè reuelata, sed etiam implicite contenta, pertinet ad eandem fidem, non quidem vt deducta, sed vt explicita, & idèd asserit illam propositionem esse haereticam, quae directè opponitur alicui veritati reuelatae, aut conclusioni per euidentem discursum explicitae, vt implicite, & virtualiter contenta in aliqua expressè reuelata. Ergo cum expressè in Scriptura habeamus reuelatum, omnes oues Christi fuisse subiectas in illis verbis, Pascce oues meas, sub regimine Petri Pastoris vnici; implicite, & virtualiter habemus etiam in dictis verbis reuelatum, Paulum tanquam Christi ouem, fuisse etiam sub Regimine Petri constitutum. Ergo qui illum facit Pontificem cum Petro, & ei aequalem, pessimè facit; quia contradicit veritati virtualiter contentae, in veritate expressè à Christo Domino in Scriptura reuelata.

15. Sed penes me superius dicta confirmatur ex illa vera & celebri doctrina, quòd quando loca Scripturae non sunt adeò clara, si in eodem sensu explicantur eommunitè à SS. Patribus tunc concors illa sententia Patrum demonstrat illum esse verum sensum Scripturae, & piculum est, ab illo recedere, imò haereticum. Ita docet expressè Societate Iesu P. Azorius *tom. 1. lib. 8. cap. 2. quesi. 1.* ita docent Doctores nostri sacri Tribunales, Antonius Saura in *not. Platonis Praled. 4.* Simancha in *Institut. Cath. tit. 54. n. 5.* Pegna in *Direct. Inquis. part. 2. comm. 27.*

16. Et idem non desera hic apponere verbis Piiigiani, in 3. *Senten. tom. 2. dist. 25. quest. 1. art. 10.* sic asserentis. Quinque sunt testimonia ordinata, siue Iudices infallibilis veritatis fidei; Sacra Scriptura, Traditiones Apostolicae, Definitio Concilij Generalis, & Consensus omnium Doctorum, & Patrum: qui dicitur consensus totius Ecclesie. Hæc Piiigianus. Vnde Iacobus Gretserus in *Responsio ad Theses Humianas cap. 15.* dixit, Sanctorum vnanimem traditionem tuendam esse, ac ipsas Sacras litteras. Quibus adde omnino videntur Gregorius de Valentia in *Analyti fidei Catholice libro 8. capite 8.* Melchiorum Canum de locis *Theolog. lib. 7. cap. 3. conclus. 5.* Petrum de Soto in *Disputatione Catholica confessionis part. 2. capite 33. cap. 7.* Salmeronium *tom. 8. tract. 2. Granadum in p. 2. D. Thome tract. 8. dist. 2. sect. 2. numer. 5.* & alios peres ipsos. Itaque communis opinio Patrum declarat verum sensum Scripturæ, & idem eorum communis sententia in expositione alicuius scripturæ loci, constituit catholicam veritatem, non quia id ab ipsis simpliciter asseritur, sed quia id asserere, sacram scripturam testatur. Non est igitur communis sensus Patrum formaliter ipsa Revelatio, aut veritas Diuina, sed est testificatio de veritate diuina, & idem creditur communi consensui Patrum, non tantum quia ipsi ita senserunt, sed quia ita sensisse scripturam demonstrant, & eam esse traditionem Ecclesiæ manifestem.

17. Et quidem, cum traditiones credere necesse sit, & ad scripturam intelligentiam eandem adiungere oporteat, ut tradit Lyrinensis, *cap. 2.* Traditiones non aliunde agnoscuntur, quam ex sensu Patrum, ut recte obseruat Gratiana in *contr. tom. 3. part. 1. lib. 4. contr. 2. quest. 3. art. 7. fol. 251. & 3. lib. 4. art. 4. fol. 505.* Bagozius in *Apologetico Fidei tom. 1. lib. 4. disputat. 4. cap. 2. sect. 1. & 2.* cum aliis. Consequens ergo est, ut ipsorum vnanimis consensus sit ipsa Ecclesiæ vox, & traditio. Quod confirmatur; quoniam sicuti quia Iudæis tradita erant eloquia Dei, oportebat (ut dicit Hilarius in *Psalm. 2.*) ad Seniores illos recurrere pro intelligentia scripturam, quæ in numero, & officio illorum seniorum conferabatur, multo magis dicendum est hoc meruisse fidam Christi Ecclesiam, ut non solum ei crederentur eloquia Dei, sed sensus quoque illi aperte traderetur, præsertim cum Euangelium primatio in corde Ecclesiæ descriptum sit, nec tantum in verborum foliis, sed in sensu, non in superficie, sed in medulla sit exaratum. Ad Patrum ergo intelligentiam, in quibus sensus Ecclesiæ cernitur, est coniungendum. Et idem in 6. Synodo generali *can. 19.* sic dicitur: Si ad scripturas pertinens controversia aliqua excitata fuerit, non eam aliter interpretentur Episcopi quam quomodo Ecclesia luminaria, & Doctores sui scriptis exposuerunt. Quod etiam determinauit Concilium Meldense *canon. 34.* Concilium Senonen-
se *decret. 4.* Concilium Lateran. sub Leone X. *sess. 11. & Concilium Tridentinum sess. 4.*

18. Vnde hoc quod mandarunt aliis Sacra Concilia circa amplectendum sensum communem Sanctorum Patrum in facti contingentia semper obseruauerunt; Idcirco in Concilio Ephesino in *Epistol. Alexandrine Synodi ad Nestorium*, cum contra Nestorium definita essent sic dicitur: Hoc itaque Patres fidei ratio protestatur, in tali sensu Sanctos Patres fuisse comperimus, ideoque illi non dubitauerunt Sanctam Virginem dicere Theotocon, &c. Et in *Epistol. Synodi contra Nestorium Patres Concilij ad definitionem se accingentes, dicunt. Sequentes itaque omnium Sanctorum Patrum confessiones quas*
Tom. 111.

loquente Spiritu sancto pronulerunt, & inuersioni eorum equis vestigiis inherentes, profitemur &c.

19. In Chalcedonensi Concilio *Act. 1. & Act. 4.* dicitur sequentes Sanctos Patres docemus, & *Act. 5.* acclamatur. *Hæc est fides Patrum. Act. 6.* post Episcoporum subscriptionem piissimus Imperator ad sanctam Synodum dixit: *Pia, & Catholica fide à sancta, & vniuersali Synodo secundum Patrum expositionem declarata, iustum simul, & expediens esse nostra tranquillitas approbat, omnem de cætero contentio- nis occasionem, de sancta fidei religione penitus amputari.*

20. In *Conc. Nicæn. 2.* cum contra Iconomachos ageretur, testimoniis Patrum Nyseni, Basilij, Chryso- stomi, Cyrilli &c. Imagines tenendas definitum est, ut patet *Act. 2. & 4. in actione 7.* sic conclusum est. *Hic sic se habentibus, Regiam viam procedentes, & sanctorum nostrorum, & diuinorum Patrum doctrina insistentes, & Catholica Ecclesia, in qua Spiritus sanctus inhabitat, & traditionem obseruantes, definimus cum omni diligentia, &c. & declarans quomodo eis debeat cultus subdit. Sic sanctorum nostrorum Pa- trum optima disciplina, vel traditio Catholica Eccle- sia, quæ à finibus vsque ad fines Euangelium suscepi- &c.* Et ita in fine acclamatur: *Hæc est fides Aposto- lorum. Hæc est fides Patrum, hæc est fides Orthodo- xorum.*

21. Et tandem in Concilio Florentino testimo- niis sanctorum Patrum de processione Spiritus sancti contra Græcos disputatum est. Vide *sessionem 25.* & multas præcedentes.

22. Merito igitur Dionysius de *Cælesti Hierar. lib. 1. cap. 1.* sic ait: Ad sanctissimam Scripturatum in- telligentiam, prout illa à Patribus accepimus con- tuendas pro viribus pergamus. Vnde Vincentius Lyrinensis *aduers. hæres. Nouat. c. 39.* ita asserit: *Quicquid, vel omnes, vel plures Patres, vno eodemque sensu manifestè, frequenter, perseveranter accipiendū, tenendo tradendo firmauerunt, id pro indubitato, certo ratio- que habeatur.* Ita ille, Vide Gratianam *tom. 4. in conti- nua. par. 2. fol. 285. & tom. 2. l. 4. fol. 502. & 503.* Ita- que applicando omnia supradicta in casu nostro affe- ro cum cōmuni Patrum sententia (ut satis firmam in priori *discept. probat. 1. 2. & 3.*) exponendo hæc loca Sacræ Scripturæ, Tu es Petrus, &c. Tibi dabo claves, &c. Pasce oves meas, &c. quæ inter se mutuum rela- tionem habent, asserat in dictis verbis Primatum Ecclesiæ, soli Petro, & non aliis promissum, & tradi- tum fuisse; sequitur hanc propositionem. nempe, Paulus fuit Pontifex cum Petro, sequitur iniquam esse de- testandam; quia est expressè contra factam Scripturam, ita secundum traditionem Ecclesiæ, & communem sententiam Patrum expositam & intellectam, asseret- tem, videlicet, Primatum Ecclesiæ soli Petro à Chri- sto domino collatum fuisse. Et idem Bouerius ad M. Antonium de Dominis in *Consura p. 2. l. 1. cap. 6.* sic ait: *Queris, cur Petrus solus à nobis Caput, & Pastor ordinarius Ecclesiæ asseratur, Dicimus, id à nobis af- firmari, quia illi soli à Christo dictum fuit, Tu es Petrus, &c. Queris vterius, cur Petrum, illis verbis, faci- mus, singulare quoddam fundamentum, quod alijs Apostoli non fuerint? Respondemus, eò quod ea verba, ex omnium Patrum sententia eum sensum præferant. Ita ille. Vnde Andreas Duvalius Doctor Sorbonicus in 2. 2. D. *Thoma tract. de fide, q. 1. art. 11.* rectè do- cuit in expositione Sacræ Scripturæ consulendam esse primum iugem & continuam Ecclesiæ traditio- nem, vbi enim omni tempore in Ecclesia recepta fuit obscura alicuius loci expositio ab ea sine piaculo re- cedi non potest, alias non tantum hæc expositio ne- garetur, sed etiam ipsa traditio, & Ecclesiæ auctoritas. Ita ille.*

23. Sed in nostro casu iugis & continua Ecclesie traditio fuit, vt patet ex Patribus omnium seculorum, ex sacris Canonibus, & Coucilijs Generalibus verba Matth. 16. & Ioan. 21. esse intelligenda de Primatu Ecclesie vni, & soli Petro concessa. Ergo hanc esse veram sensum Scripturæ, necessariò fatendum erit. Quod etiam manifestè patet ex Bulla Ioannis XXII. contra Marsilium de Padua, & Ioannem Iandunum, datam Auenione X. Kalend. Nouembris, Pontificatus ann. 12. in qua Pontifex dogmaticè, & ex Cathedra loquens excommunicat dictos hæreticos, & aduersus illos supra citatis locis S. Scripturæ statuit Primatum Ecclesie fuisse collatum à Christo Domino vni, & soli Petro, & inter alia hæc asserit. *Quod autem B. Petrus plusquam alij Apostoli auctoritatis habuit, ex prædictis euidenter concluditur. Certum est enim quòd maior est auctoritas Pastoris quam gregis. Petrus autem totius gregis Domini generalis constituitur est Pastor.* QVOD DE NVLLO ALIO APOSTOLO DICI POTEST, &c. Quid ad hæc verba respondebit Anonymus; Si Pontifex asserit, Petrum ita fuisse constitutum Pastorem oculis totius Ecclesie, vt hoc de NVLLO ALIO DICI POSSIT. Quo pacto ipse post tot annorum myriades, audeat alium Pastorem in Ecclesia constituere nempe Paulum; Quinam credendum erit, amice Lector, Anonymo, an Pontifici; Sunt nugæ nugatum, & durum est contra stimulum calcitrare. Recognosce omnino dictam Bullam Ioannis XXI. in qua inuenies confirmata omnia à nobis superius dicta, videlicet Primatum Ecclesie fuisse priuilegium singulare vnus Petri, & regimen Ecclesie Monarchicum, fuisse ipsi soli collatum supra omnes alios Apostolos, & per consequens supra Paulum. Bullam verò Ioannis inuenies per extensum apud Bzouium in *Annalib. Eccles. tom. 13. anno Christi 1327.*

24. Et tandem pro curiosis Lectoribus, & pro cotonide huius disceptationis, non deferam hic apponere aliquas auctoritates recentiorum Doctorum, qui in indiuiduo opinionem Anonymi refellunt, & quam malè oleat demonstrant, & primò, celeberrima facultas Parisiensis in Censura contra M. Antonium de Dominis *lib. 1. cap. 5. num. 18.* statuit iurisdictionem Apostolicam ordinariam extitisse in solo D. Petro, & contrarium asserere, putauit esse schismaticum & hæreticum, & hanc censuram Sorbonicam contra opinionem Anonymi in specie adducit, & approbat eruditissimus, & doctissimus Isaacus Habert *lib. 2. de Cathedra singulari S. Petri cap. in fine.* Dicere autem cum Anonymo se constituere Paulum Pontificem, potestate extraordinaria, Petrum verò potestate ordinaria, hoc est verbis eludere: nam realiter, & in effectu, ambos veros Pontifices efficit, independentem vnum ab altero, sine vlla subordinatione, contra regimen Monarchicum Ecclesie, institutum à Christo super vnum immutabiliter. Facultas verò Parisiensis, fecit mentionem de potestate Apostolica ordinaria ad differentiam potestatis extraordinariæ Apostolorum, quæ tamen nullam æqualitatem tribuebat illis cum Petro in ordine ad Primatum Ecclesie. Sed potestas extraordinaria quam Anonymus tribuit Paulo, constituit illum Summum Pontificem simul cum Petro, & sine vlla ad Petrum subordinatione, vt Petro subordinati erant alij Apostoli. Ergo, &c. Item Michaël Nauclerus de *Monarch. Eccles. & Sacul. tom. 1. part. 2.*

25. *lib. 1. cap. 1.* inquit: Constituire in Ecclesia alium à Sancto Petro, & successoribus eius Pastorem, est dogma Hæreticorum. Andreas Duvalius *tract. de Rom. Pont. part. 1. questio. 2.* docet Regimen Ecclesie institutum fuisse à Christo immutabiliter Monarchicum in VNO Pastore; & hoc ita esse certum, vt à quocumque circa fidei iacturam negari non possit. Et postea *questio. 3. & 4.* probat, illum vnicum Pastorem fuisse Petrum, & firmat Paulum fuisse Petro subditum, & inferiorem. Ioannes Gersonius Cancellarius Parisiensis *tom. 1. lib. de Statibus Ecclesie, consider. 1.* ait, Statum Papalem Monarchicum, & Regalem fuisse à Christo immediatè collatum Petro super alios Apostolos, & contrarium dicere firmat esse schismaticum, impium & hæreticum. Si Primatus, secundum Gersonium, fuit à Christo collatus Petro super alios Apostolos, ergo necessario sequitur, & super Paulum, quod aperte probat Becanus de *Republ. Eccles. cap. 4. num. 15.* & Coëffeteau *tom. 1. lib. 1. cap. 5. n. 3.* nam alioquin Paulus non fuisset ouis Christi, nec Apostolus.

25. Sed relinquamus Doctores Gallos Franciscus del Castillo in *3. sent. tom. 2. disp. 16. quest. 4. n. 4. cum seq. 10.* Vviggers in *2. 2. D. Thom. tract. de Pont. q. 1. artic. 10. dub. 1. num. 2.* iuncto num. 9. & 68. cum seq. Bellarminus de *Rom. Pontif. lib. 1. cap. 16.* Pueronius de *Aristotaria regulari, tom. 2. cap. 3. num. 11. 30. & seq.* Alphonsus Mendoza *quest. 4. Scholasticum. 1. in fine.* Bannez in *2. 2. D. Thoma quest. 5. artic. 10. dub. 4.* Suarez contra *Regem Anglia lib. 3. cap. 10. num. 3. & 20. & cap. 11. num. 3.* iuncto num. 10. asserunt esse de fide Petrum habuisse iurisdictionem super omnes Apostolos, & inter illos apponunt D. Paulum, respondendo ad aliqua loca *Epist. 2. ad Galat.* ex quibus Hæretici inferre contendunt, æqualitatem Pauli cum Petro. Et tandem Antonius Polus, in *lucidario pœnestino, lib. 4. Carena in praxi S. Officij, part. 1. tit. 1. §. 4. num. 34.* Amicus in *curia Theologico, tom. 4. disp. 6. n. 68.* iuncto n. 127. docent esse de fide, Pontificatum fuisse institutum supra solum Petrum, & contrarium sumant esse hæreticum. Concludendum est itaque alium Pontificem à Christo in Ecclesia non fuisse institutum, nisi solum, & vnicum Petrum, & post Petrum Romanos Pontifices eius Successores. Ita docent Oracula S. Scripturæ per traditionem & vniuersalem Ecclesie consensum, ac concordè Sanctorum Patrum sententiam nobis exposita, & declarata. Ita docent Cœcilia generalia, & Sacri Canones. Ita omnes Theologi, Scholastici, Positiui, Polemici, & Morales. Ita Doctores vtriusq; iuris, tam Ciuilibus, quam Canonici, vnde aliter sentire, ac docere, nefas esse manifestè patet.

26. Et hæc dicta sufficiant, circa nouum Papatum D. Pauli, quem ego ex superius dictis, hic Romæ ante omnes reprobaui, & post me alij viri doctiores, feliciter refellerunt, quod vbi que locorum faciendum esse puto. Nota tamen Lector, quod licet ego in his Disceptationibus, opinionem Anonymi, tam acriter vt par erat, impugnaverim; tamen existimo illum reconditè eruditionis virum, & ad ostendendum ingenij acumen, hanc quæstionem pertractandam, suscepisse. Vnde spero in posterum, quod tanquam pius, & Catholicus pro publico Ecclesie bono, ad vtiliora scribenda, calamus suum conuertat, exemplo D. Augustini, & Pij II. Pontificis, qui aliqua scripserunt, quæ postea respuerunt.

MONITIO AVCTORIS AD LECTOREM POST HVIVS
Operis impressionem.

Nota Lector, quod post hæc disceptationes impressas, antequam licentiam à Reuerendissimo P. Mag. S. P. illas publicandi obtinuissim, emanauit Decretum sacre congregationis sancti Officij, in quo SS. D. N. INNOCENTIVS X. sententiam à me in superioribus disceptationibus impugnatam, tanquam hæreticam merito damnat, declarat. Decretum impressum fuit in Typographia Cam. Apostolica, factum sub die 24. Ianuarij 1647. & publicatum die 25. eiusdem Mensis.

TRACTA